

■ Στὴν Ἔδρα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως τῶν Ἐνισταμένων

Ἑωρτάσθηκε Συνοδικῶς ἡ Σύναξις τῶν Ἁγίων Τριῶν Νέων Ἱεραρχῶν

«Χαίροις τῶν Πατέρων σεπτῆ τριάς,
Φώτιε παμμάκαρ, καὶ Γρηγόριε ἱερέ,
σὺν τῷ θείῳ Μάρκῳ, ἡ τρίφωτος λυχνία,
ἡ πᾶσαν Ἐκκλησίαν, καταπυρσεύουσα»
(Μεγαλυνάριον)

Η Ἱερὰ Σύνοδος τῶν Ἐνισταμένων, μὲ βαθεῖαν ἐπίγνωσι τῆς μεγάλης σημασίας τῶν ἀγῶνων καὶ τῆς θεολογίας τῶν Ἁγίων Τριῶν Νέων Ἱεραρχῶν ἔναντι τοῦ ἑτεροδόξου Χριστιανισμοῦ τῆς Δύσεως, εἶχε ἀποφασίσει κατὰ τὴν τακτικὴν Αὐτῆς *Συνεδρίασιν ΛΑ΄* / 4.10.2005 νὰ ἀνακηρύξη Αὐτοὺς ὡς ἰδιαιτέρους Προστάτας Της στὴν ἱερὰ Ἐνστασι Αὐτῆς κατὰ τῆς αἰρέσεως τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ*, τῆς νέας αὐτῆς ἐκ Δυσμῶν προκλήσεως.

α. Βάσει τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς, ἐτίμησε καὶ ἐφέτος συνοδικῶς τὴν κοινὴ ἱερὰ μνήμη τῶν Ἁγίων Φωτίου τοῦ Μεγάλου, Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ καὶ Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ, μὲ ἀρχιερατικὸ συλλεῖτουργο στὴν Ἔδρα τῆς Μητροπόλεως τῶν Ἐνισταμένων, τὴν Ἱερὰν Μονὴν τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς, κατὰ τὴν 5ην Νοεμβρίου ἐκ.ἡμ., Κυριακὴν Α΄ τοῦ Νοεμβρίου.

β. Προεξῆρχε ὁ Ἀναπληρωτῆς Πρόεδρος, ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος ἹΩρεῶν κ. Κυπριανός, ὁ ὁποῖος ἐξεφώνησε καὶ τὸν *Πανηγυρικὸν* τῆς ἡμέρας, συνελειτούργησαν δὲ τὰ Μέλη τῆς Διαρκoῦς Ἱερᾶς Συνόδου, ἦτοι ὁ Θεοφ.

Ἐπίσκοπος Χριστιανουπόλεως κ. Χρυσόστομος καὶ ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Γαρδικίου κ. Κλήμης. Τὸ ἕτερον Μέλος, ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Μεθώνης

κ. Ἀμβρόσιος, εὐρίσκετο στὴν Αὐστραλία. Ἐπίσης, ἔλαβαν μέρος Ἱερομόναχοι καὶ Ἱεροδιάκονοι τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

γ. Ἐχρησιμοποιήθη ἡ κοινὴ Ἱερὰ Ἀκολουθία τῶν Ἁγίων Ἱεραρχῶν (ἐκδόσεως Ἱεροῦ Ἡσυχαστηρίου Ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ Κουφελίων Θεσσαλονίκης) καὶ ἐξετέθη εἰς

προσκύνησιν ἡ κοινὴ Ἱερὰ Εἰκὼν τῶν Ἁγίων (ἐκ τοῦ Ἀγιογραφείου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης), πρὸς χαρὰν τοῦ μεγάλου πλήθους τῶν ἐκκλησιασθέντων πιστῶν.

■ Ὁ Θεοφ. Ὠρεῶν κ. Κυπριανός, στὴν σύντομη, ἀλλὰ περιεκτικὴ Ὀμιλία του, ἀνεφέρθη στὸ **Θεῖο Μυστήριον τοῦ Πρωτείου τῆς Ἀληθείας**. Οἱ Ἅγιοι Τρεῖς Νέοι Ἱεράρχαι, ὡς γνήσιοι φορεῖς τοῦ Πρωτείου τῆς Ἀληθείας, ἦσαν καὶ εἶναι οἱ ὄντως Οἰκουμενικοὶ Διδάσκαλοι, οἱ ὁποῖοι μᾶς εἰσάγουν στὸ *Μυστήριον τῆς Παραδόσεως* καὶ στὴν σωτήρια βεβαιότητα, ὅτι στὴν Ὁρθοδοξία τὸ πλεόν σημαντικὸν εἶναι τὸ «**Ὁμοφρονεῖν τῇ Ἐκκλησίᾳ**».

Οἱ σύγχρονοί μας καινοτόμοι *Οἰκουμενισταὶ* πλήττουν βαναύσως τὸ *Μυστήριον τῆς Παραδόσεως* διὰ τῶν Ἁγίων Πατέρων, ἐφ' ὅσον ὁμολογοῦν καὶ ἐνεργοῦν ἀντιθέτως πρὸς «τὰς τῶν Ἁγίων θεοπνεύστους θεολογίας καὶ τὸ τῆς Ἐκκλησίας εὐσεβὲς φρόνημα» (*Συνοδικὸν Ὁρθοδοξίας*)· δικαίως λοιπὸν οἱ Ὁρθόδοξοι *Ἀντι-οικουμενισταὶ* τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου δὲν ἔχουν ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία μὲ τοὺς καινοτόμους καὶ λατινόφρονες *Οἰκουμενιστάς*.

Τὴν Ἱερὰ Παρακαταθήκη τῶν Ἁγίων Τριῶν Νέων Ἱεραρχῶν διαφυλάσσει «μετὰ φόβου Θεοῦ, πίστεως καὶ ἀγάπης» ἡ Ἱερὰ ἡμῶν Σύνοδος τῶν Ἐνισταμένων, ἐργαζομένη γιὰ τὴν ἐπανένωσι τῶν Ὁρθοδόξων ἐν τῇ Ἀληθείᾳ τῆς Πίστεως καὶ τῇ Ἑορτολογικῇ Παραδόσει.

Λόγος Β'

Πανηγυρικὸς ἐπὶ τῇ ἱερᾷ Συνάξει τῶν Ἁγίων Τριῶν Νέων Ἱεραρχῶν Φωτίου τοῦ Μεγάλου, Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ καὶ Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ

Τὸ Θεῖο Μυστήριον τοῦ Πρωτείου τῆς Ἀληθείας

Θεοφιλέστατοι Ἀρχιερεῖς καὶ ἐν Χριστῷ ἅγιοι ἀδελφοί, ἀγαπητοὶ συνεπίσκοποι καὶ συλλειτουργοί μου· ἀδελφοὶ καὶ πατέρες· τίμιον τοῦ Χριστοῦ Πρεσβυτέριον· ὀσιώτατοι Μοναχοί, σεβαστοὶ Γέροντες καὶ εὐλαβεῖς Γερόντισσαι τέκνα φωτόμορφα τῆς Ἐκκλησίας·

Ἡ φωτιστικὴ καὶ θεοποιὸς Χάρις τοῦ Θεοῦ Παρακλήτου εἶη μετὰ πάντων Ὑμῶν, διὰ τῆς Ὑπερευλογημένης Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας, ἣς τὴν ἰδιαιτέραν ἐνίσχυσιν, ὀδηγίαν καὶ προστασίαν ἐπικαλοῦμαι κατὰ τὴν ἱερὰν αὐτὴν στιγμήν, προηγουμένης ὅπως πάντοτε τῆς πολυτιμῆτου εὐχῆς τοῦ πολυσεβάστου Γέροντος καὶ Μητροπολίτου μας κ. Κυπριανοῦ.

Σήμερα, κατὰ τὴν πρώτη αὐτὴν Κυριακὴ τοῦ Νοεμβρίου μηνός, ὁπότε τελοῦμε τὴν Ἱερὰ Σύναξι τῶν Ἁγίων Τριῶν Νέων Ἱεραρχῶν: Φωτίου τοῦ Μεγάλου, Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ καὶ Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ· σήμερα, λέγω, ἀκούγεται εὐκρινέστερά πως ἡ παλαμικὴ προτροπή:

«Πρὸς τὸ παιδαγωγεῖον τῶν Πατέρων ἀναβιάσωμεν ἑαυτούς»¹!

Σήμερα, ὁπότε διὰ μέσου τῆς συγκρητιστικῆς αἵρέσεως τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ*, πλήττεται ἀναφανδὸν τὸ *Μυστήριον τῆς Παραδόσεως διὰ τῶν Ἁγίων Πατέρων*, εἶναι εὐκαιρία νὰ τονίσωμε, μάλιστα

μὲ ἐξαιρετικὴ ἔμφασι, ὅτι

«τὸ διδασκαλεῖον τῶν Γραφῶν καὶ τῶν ἱερῶν Πατέρων εἶναι ἀληθέστερον τῶν διδασκαλιῶν τῶν ἀνθρώπων»².

Σήμερα, οἱ Ἅγιοι Τρεῖς Νεοὶ Στυλοὶ τῆς Ὁρθοδοξίας μας στηρίζουν ἡμᾶς τοὺς Ὁρθοδόξους *Ἀντι-οικουμενιστὰς* στὴν ἀκοινωνησίᾳ μὲ τοὺς καινοτόμους *Οἰκουμενιστὰς*, οἱ ὁποῖοι δὲν ὁμολογοῦν καὶ δὲν ἐνεργοῦν ὅπως διαλαμβάνει τὸ *Συνοδικὸν τῆς Ὁρθοδοξίας*, δηλαδὴ

«κατὰ τὰς τῶν Ἁγίων Θεοπνεύστους Θεολογίας καὶ τὸ τῆς Ἐκκλησίας εὐσεβὲς φρόνημα»³.

* * *

Ποῖοι ἦσαν ὅμως οἱ Ἅγιοι Τρεῖς Νεοὶ αὐτοὶ Φωστῆρες τῆς Ἀληθείας καὶ γιατί ἄρα γε εἶναι ἐξόχως σημαντικὴ σήμερα ἡ μαρτυρία τους;

α. Ὁ **πρῶτος** Φωστήρ, ὁ Μέγας Φώτιος, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, ἔζησε καὶ ἔδρασε τὸν Θ΄ αἰ. (περ. 820-893), ἀπὸ δὲ τῆς χειροτονίας του (858) ἀνεδείχθη προμαχὼν ἀδιάσειστος καὶ ἀπέκρουσε μὲ τρόπον ἀποφασιστικὸν καὶ ἀποτελεσματικόν, πάντοτε δὲ μέσα στὰ ὅρια τῆς Ὁρθοδόξου Συνοδικότητος, τὶς Κανονικὲς, Ἐκκλησιολογικὲς καὶ Δογματικὲς παραβάσεις, ἀλλὰ καὶ τὶς ὑπερφίαλες ἀξιώσεις τοῦ τότε ἀναδυομένου δυσσεβοῦς Παπισμοῦ, ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ἀρχομανοῦς παποκαίσαρος τῆς Ρώμης Νικολάου Α΄ (περ. 800-867).

Ἐὰν ὁ Φωτώνυμος καὶ Φωτολόγος Φώτιος δὲν ἔπραττε κατὰ τὴν κρίσιμη ἐκείνη ἐποχὴ τὸ ἐκκλησιαστικὸ του χρέος, τότε ἡ Συνοδικὴ Παράδοσις θὰ εἶχε ἐκμηδενισθῆ, οἱ Ἱεροὶ Κανόνες θὰ εἶχαν πλήρως ἀθετηθῆ, οἱ Πνευματοφόροι Πατέρες θὰ εἶχαν ἀγνοηθῆ, τὸ Ἱερὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως θὰ εἶχε νοθευθῆ, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία θὰ εἶχε μεταβληθῆ σὲ ταπεινὴ θεραπευαίνιδα τοῦ θρησκευτικο-πολιτικοῦ Ἄρχοντος τοῦ Βατικανοῦ, τὸ δὲ Ἔθνος μας θὰ εἶχε ὀδηγηθῆ στὴν ἄβυσσο τοῦ φραγκο-λατινισμοῦ.

Ὁ Ἱερώτατος Φώτιος, μὲ τὰ θεόπνευστα ἀντι-παπικὰ Συγγράμματά του, τὰ ὁποῖα καταδικάζουν τὸ αἰρετικὸν *Filioque*, ὡς καὶ ἄλλες λατινικὲς καινοτομίαι καὶ τὸ ἀντι-εκκλησιαστικὸν *Πρωτεῖον* τῆς Ρώμης, μᾶς ἐκληροδότησε «**ἓνα ὄπλοστάσιον μὲ ὄπλα ἔτοιμα γιὰ μελλοντικὴ χρῆσιν**»⁴ στὸν ἀγῶνα κατὰ τῆς συνεχῶς ἐπιδεινουμένης παναιρέσεως τοῦ Παπισμοῦ.

β. Ὁ δεῦτερος τῆς λαμπροφαιοῦς τριάδος τῶν Νέων Ἱεραρχῶν, ὁ μέγας ὑπέρμαχος τῆς Ὁρθοδοξίας, ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, Ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης, ἔζησε καὶ ἀγωνίσθηκε κατὰ τὸν κρίσιμο γιὰ τὴν Ρωμηοσύνη ΙΔ΄ αἰ. (1296-1359), ἀπὸ δὲ τοῦ ἔτους 1334, μετὰ σπανίας θεολογικῆς δυνάμεως, κατεπολέμησε μὲ εἰδικὰ Συγγράμματα τόσο τὴν τριαδολογικὴν αἵρεσιν τοῦ *Filioque*, ὅσο καὶ τὴν σωτηριολογικὴν αἵρεσιν τῶν κτιστῶν δῆθεν ἐνεργειῶν τοῦ Θεοῦ, ὅπως αὐτὴ ἐξετέθη ἀπὸ τὸν λατινόφρονα Μοναχὸ Βαρλαάμ, στὴν καταφορά του ἐναντίον τοῦ Ὁρθοδόξου Ἠσυχασμοῦ.

Ἡ «**Παλαμικὴ Θεολογία**», ἡ ὁποία ἐπεκυρώθη κατ' ἐπανάληψιν Συνοδικῶς (1341, 1347, 1351), «**ἀποτελεῖ ἔκθεσιν τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως καὶ σύνοψιν τῆς Πατερικῆς Παραδόσεως δεκατριῶν ὁλοκλήρων αἰώνων**»⁵, ἀνεδείχθη δὲ καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι ὁ ἀρραγῆς τῆς Ὁρθοδοξίας βράχος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου διαλύονται τὰ κύματα τῆς λατινικῆς παναιρέσεως, τοῦ δυτικοῦ ὀρθολογισμοῦ καὶ τοῦ φραγκο-παπικοῦ εὐσεβισμοῦ.

γ. Ὁ τρίτος τῶν θεοδοξάστων Νέων Ἱεραρχῶν, ὁ δικαίως καὶ προσφυῶς ἀποκληθεὶς *Ἄτλας τῆς Ὁρθοδοξίας*, ὁ Ἅγιος Μάρκος ὁ Εὐγενικός, Ἀρχιεπίσκοπος Ἐφέσου, διέλαμψε ἀκριβῶς κατὰ τὶς παραμονὲς τῆς τραγικῆς Ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως (περ. 1392-1444/5), συμμετέσχε στὴν ψευδο-σύνοδο Φερράρας - Φλωρεντίας (1438-1439) καὶ ὑπερασπίσθηκε μὲ ἀπαράμιλλο σθένος τὶς

ὀρθόδοξες θέσεις κατὰ τῆς λεγομένης *Ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως*.

Καὶ στὴν μὲν Φλωρεντία ὁ ἀκατάβλητος Μᾶρκος ἔστησε μέγα καὶ αἰώνιο τρόπαιον τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἀπέτρεψε τὸν **ἐκλατινισμό** καὶ τὸν **ἀφελληνισμό** τῶν Ὁρθοδόξων Ἑλλήνων, ἀλλ' ὁ ἱερὸς ἀγὼν αὐτοῦ συνεχίσθη στὴν καθ' ἡμᾶς Ἀνατολή, προκειμένου

«νὰ ἀποδείξῃ παράνομον, ἀντικανονικὴν, ἀντορθόδοξον καὶ ἄκυρον τὴν σύνοδον τῆς Φλωρεντίας καὶ τὸν ἐν αὐτῇ ὑπογραφέντα ὑπὸ πάντων ὄρον τῆς ψευδοῦς ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν»⁶.

Ὁ Ἅγιος Μᾶρκος Εὐγενικὸς μᾶς ἄφησε ὡς ἱερὰν κληρονομίαν τὰ πνευματοκίνητα Συγγράμματά του, διὰ τῶν ὁποίων σπηλιτεύει τὶς πλάνες τῶν Λατίνων: καταγγέλει τὴν παράνομη προσθήκη τοῦ *Filioque*, ἀπορρίπτει τὸ παπικὸ *Πρωτεῖον*, καταδικάζει τὸ *Καθαρτήριο* *Πῦρ* καὶ τὰ *Ἄζυμα*, συνεχίζει δὲ καὶ μὲ ἐξαιρετικὸ θεολογικὸ δυναμισμό ἐπαναδιατυπώνει καὶ ἀναπτύσσει τὴν Παλαμικὴ Διδασκαλία περὶ διακρίσεως τῆς Θείας Οὐσίας καὶ Ἐνεργείας, ἡ ὁποία

«σφραγίζει ἀνεξιτήλως σύμπασαν τὴν ὀρθόδοξον Σωτηριολογίαν, Ἐκκλησιολογίαν καὶ Ἀνθρωπολογίαν», ἐφ' ὅσον ἡ «διάκρισις» αὐτῆ «ἐξασφαλίζει τὸν πραγματικὸν χαρακτήρα τῆς μεταξὺ Θεοῦ καὶ ἡμῶν σχέσεως καὶ ἐγγυᾶται οὕτω τὴν γνησιότητα τῆς ἡμετέρας σωτηρίας»⁷.

Ὁ μέγας αὐτὸς Φωστὴρ τῆς Ἐφέσου ἐξακολουθεῖ νὰ φωτίζῃ καὶ σήμερα τὸν μαρτυρικὸ δρόμο τῶν Ὁρθοδόξων *Ἀνθενωτικῶν*.

* * *

Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς· σεβαστοὶ πατέρες· ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί·

Ἡ σύντομος αὐτὴ ἀναδρομὴ στὴν ἀνεκτίμητη προσφορὰ τῶν Ἁγίων Τριῶν Νέων Ἱεραρχῶν, προσφορὰν ἔργῳ καὶ λόγῳ καὶ γραφίδι, ἐλπίζω ὅτι μᾶς βοηθεῖ νὰ προσεγγίσωμὲ πῶς τὸ **Θεῖο Μυστήριο τοῦ Πρωτείου τῆς Ἀληθείας**⁸.

Ἕνας Ἐπίσκοπος λαμβάνει τὸ χάρισμα, ἀνεξαρτήτως δικαιοδοσιακῶν καὶ ἐξουσιαστικῶν δομῶν, μάλιστα δὲ καὶ ἀντιθέτως πρὸς αὐτάς, νὰ ἐκφράσῃ γνησιώτερα, βαθύτερα καὶ συνεπέστερα ἀπὸ ἄλλους Ἐπισκόπους τὴν Ἀλήθεια τῆς Ὁρθοδοξίας.

Σημειωτέον δέ, ὅτι τοῦτο τὸ χάρισμα δὲν δίδεται ἀπροϋποθέτως

ὕπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· ἀλλά, προϋποθέτει ἀπαραιτήτως τὴν πλούσια ἐμπειρία ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ, τὴν **Ἑσυχαστικὴ καὶ Εὐχαριστιακὴ «πεῖραν»**, τὴν κάθαρσιν καὶ τὸν φωτισμόν, τὴν χριστοκεντρικὴ θεωτικὴ ἐμπειρία⁹.

Ὁ χαρισματικὸς λοιπὸν αὐτὸς Ἐπίσκοπος εἶναι φορέας τοῦ **Πρωτείου τῆς Ἀληθείας**, τὸ ὁποῖο δημιουργεῖ εἰς αὐτὸν τὴν αἴσθησι μιᾶς **εὐθύνης**, μιᾶς «πληροφορίας» νὰ ὁμιλῇ μὲ **αὐθεντία** καὶ **κῦρος**.

Οἱ Ἅγιοι Πατέρες, ἐπειδὴ φέρουν τὸ **Πρωτεῖον τῆς Ἀληθείας**, εἶναι οἱ ὄντως **Οἰκουμενικοὶ Διδάσκαλοι**· εἶναι –κατὰ τὸν Ἅγιο Γρηγόριο τὸν Παλαμᾶ– οἱ «**τοῦ Διδασκαλείου τῆς Θεολογίας ἀσφαλεῖς προστάται**»¹⁰· εἶναι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι μᾶς εἰσάγουν ἀσφαλῶς στὸ **Μυστήριον τῆς Παραδόσεως** καὶ στὴν σωτήρια βεβαιότητα, ὅτι στὴν Ὁρθοδοξία τὸ πλέον σημαντικὸν εἶναι τὸ «**Ὁμοφρονεῖν τῇ Ἐκκλησίᾳ**» (Sentire cum Ecclesia)¹¹.

Εἴμεθα βαθύτατα εὐγνώμονες πρὸς τοὺς τρεῖς Νέους Φωστῆρας, Φώτιο τὸν Μέγα, Γρηγόριο τὸν Παλαμᾶ καὶ Μᾶρκο τὸν Εὐγενικό, ὄχι μόνον, διότι ἦσαν **ἀντι-παπικοὶ** καὶ ἐπομένως μᾶς ὀδηγοῦν στὸν σύγχρονο **ἀντι-παπικὸ ἀγῶνα** μας· ἀλλά, διότι ἀνεδείχθησαν **Οἰκουμενικοὶ Διδάσκαλοι** καὶ ἀνανέωσαν, τρόπον δὲ τινὰ καὶ ἐπαγίωσαν, τὴν ἐξαιρετικὴν σημασίαν διδασκαλία περὶ τοῦ **Πρωτείου τῆς Ἀληθείας**.

Οἱ σύγχρονοί μας καινοτόμοι **Οἰκουμενισταί**, πλήττοντες βαναύσως τὸ **Μυστήριον τῆς Παραδόσεως διὰ τῶν Ἁγίων Πατέρων**, προβάλλουν ἐντόνως καὶ συνεχῶς τὸ **Πρωτεῖον τῆς Δικαιοδοσίας**, τῆς **Ἐξουσίας** καὶ τῆς **Διοικητικῆς Ἐνότητος**· δὲν ἀκολουθοῦν τοὺς Ἁγίους Πατέρας, τοὺς φέροντας τὸ **Πρωτεῖον τῆς Ἀληθείας**· θεωροῦν τοὺς λόγους καὶ τὶς φιλενωτικὲς ἐνέργειές τους ὡς περισσότερο ἐγκύρους, ἐνῶ ταυτοχρόνως διώκουν παντοιοτρόπως τοὺς Ὁρθοδόξους, οἱ ὁποῖοι ἐνιστάμενοι ἀποτεριχίζονται ἐξ αὐτῶν.

Τοῦτο ὅμως, δηλαδὴ «**τὸ μὴ Πατράσιν ἀκολουθεῖν**», κατὰ τὸ Μέγα Βασίλειο, εἶναι «**ἐγκλήματος ἄξιον, ὡς αὐθαδεῖας γέμον**»¹² καὶ καθιστᾷ αὐτοὺς ἄλλοτρίους τῆς «κοινῆς δόξης τῆς Ἐκκλησίας», τῆς Πατερικῆς καὶ Συνοδικῆς Παραδόσεως τῆς Ἐκκλησίας, ἐν τέλει δὲ αὐτῆς ταύτης τῆς σωτηρίας.

Δικαίως λοιπόν, οἱ Ὁρθόδοξοι **Ἀντι-οικουμενισταί** τοῦ **Πατρῖου Ἡμερολογίου** δὲν ἔχουν ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία μὲ τοὺς καινοτόμους καὶ λατινόφρονους **Οἰκουμενιστάς**· μὲ τὴν στάσι τους αὐτῇ **ὁμοφρονοῦν τῇ Ἐκκλησίᾳ** καὶ **ἀκολουθοῦν τοὺς Πατέρας**, τοὺς φέροντας τὸ

Πρωτεῖον τῆς Ἀληθείας, ἔνεκα τοῦ ὁποίου διδάσκουν με **αὐθεντία**
καὶ **κῦρος**, ὅτι

«ὄσον ἀποδιίστάμεθα (ἀπομακρυνόμεθα)» τῶν Λατινο-
φρόνων, «ἐγγίζομεν τῷ Θεῷ καὶ πᾶσι τοῖς πιστοῖς καὶ
ἀγίοις Πατράσι· καὶ ὡσπερ τούτων (τῶν Λατινοφρόνων)
χωριζόμεθα, οὕτως ἐνούμεθα τῇ Ἀληθείᾳ καὶ τοῖς ἀγίοις
Πατράσι τοῖς θεολόγοις τῆς Ἐκκλησίας»¹³.

* * *

Αὕτη εἶναι ἡ *Ἱερὰ Παρακαταθήκη* τῶν Τριῶν Νέων Ἱεραρχῶν,
τῶν Ἀγίων Φωτίου τοῦ Μεγάλου, Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ καὶ
Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ· τὴν *Παρακαταθήκη* αὐτὴν διαφυλάσσει «μετὰ
φόβου Θεοῦ, πίστεως καὶ ἀγάπης» ἡ Ἱερὰ ἡμῶν Σύνοδος τῶν
Ἐνισταμένων καὶ ἔνεκα αὐτοῦ ἔχει ἀνακηρύξει τοὺς Τρεῖς Νέους
Φωστήρας ὡς ἰδιαιτέρους **Προστάτας** Αὐτῆς στὸν ἱερὸ ἀγῶνα Της
κατὰ τῆς παναιρέσεως τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ*¹⁴.

Εἴθε οἱ πρεσβεῖες τοὺς νὰ μᾶς ἐνισχύουν, ὀδηγοῦν καὶ προσ-
τατεύουν, ὥστε βιώνοντες με συνέπεια τὸ Ἑσυχαστικὸ καὶ Εὐχα-
ριστιακὸ Ἔθος τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ ἐργαζόμενοι με ζῆλο καὶ ἐπιμονή,
με διάκρισι καὶ σοφία, νὰ συμβάλωμε ταπεινὰ στὴν ἐπανένωσι τῶν
Ὁρθοδόξων ἐν τῇ **Ἀληθείᾳ τῆς Πίστεως** καὶ τῇ **Ἑορτολογικῇ Παρα-
δόσει**.

πρὸς δόξαν τῆς Τρισηλίου Θεότητος, τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ
καὶ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος. Ἀμήν!

Ἐν τῇ Ἐδρᾷ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως τῶν Ἐνισταμένων
τῇ 5ῃ Νοεμβρίου 2007^ω, Κυριακῇ Α΄ Νοεμβρίου
† Σύναξις τῶν Ἀγίων Τριῶν Νέων Ἱεραρχῶν

Ὁ ἐλάχιστος Ἐπίσκοπος

† Ὁ Ἰσχυρὸς Κυπριανός, Ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος

1. **Ἀγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ**, Συγγράμματα τ. Α΄, *Ἐπιστολὴ Α΄ Πρὸς Βαρλαάμ*, § 32, σελ. 243-244, στχ. 28, Π. Χρήστου, Θεσσαλονίκη 1962.
2. **Ὁσίου Νικοδήμου Ἀγιορείτου**, Ἐγχειρίδιον, σελ. 110, ἔκδοσις γ΄, Σωτ. Σχοινᾶ, Βόλος 1969.
3. **Τριώδιον**, Κυριακῇ τῆς Ὁρθοδοξίας, *Συνοδικόν*.
4. **J. Gill**, Ἡ Σύνοδος τῆς Φλωρεντίας, σελ. 4, ἔκδοσις «Καλοῦ Τύπου», Ἀθήναι 1962.

5. **Αρχμ. Σπυρ. Μπιλάλη**, Ὁρθοδοξία καὶ Παπισμός, τ. Β΄, σελ. 620, ἔκδοσις «Ὁρθοδόξου Τύπου», Ἀθήναι 1969.
6. **Αρχμ. Σπυρ. Μπιλάλη**, αὐτόθι, σελ. 64.
- Ὁ Ἅγιος Μάρκος, μετὸν τρόπο αὐτὸ τῆς *μετα-φλωρεντιανῆς* δραστηριότητός του, ἀνεδείχθη σὲ γνήσιο ἐνσαρκωτὴ τοῦ Ποιμένου-Ἐπισκόπου τῆς Πατερικῆς Παραδόσεως, ἐν καιρῷ μάλιστα αἰρέσεως:
- «Ὅταν πάντες οἱ ἐπίσκοποι προδίδουν τὴν ἱερὰν παρακαταθήκην τῆς Ὁρθοδοξίας, ὁ ἅγιος τῆς ἀποστολῆς τοῦ ἐπίσκοπος βλέπει πᾶσαν τὴν οἰκουμένην ὡς ποίμνιόν του καὶ ἴσταται ἄγρυπντος εἰς τὴν ἑπαλξιν τῆς Ὁρθοδοξίας, ἕτοιμος νὰ δώσῃ τὴν μάχην πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν, διότι τότε δὲν κινδυνεύει νὰ γίνῃ *ἄλλοτριεπίσκοπος*, ἀναλαμβάνων τὴν μέριμναν πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν. Ἀντιθέτως, εἰς ὥραν κινδύνου τῆς Ὁρθοδοξίας, *ἄλλοτριεπίσκοπος* καὶ εἰς τὴν ἰδίαν του ἐπισκοπὴν ἀποδεικνύεται ὁ ἐπίσκοπος, ὁ προδίδων τὴν ὀρθόδοξον πίστιν καὶ ἀλήθειαν, ὡς ἄλλότρια φεγγόμενος καὶ ποιῶν». (αὐτόθι)
7. Πρβλ. **Ἱερομονάχου Εἰρηναίου Μπούλοβιτς**, Τὸ Μυστήριον τῆς ἐν τῇ Ἁγίᾳ Τριάδι Διακρίσεως τῆς Θείας Οὐσίας καὶ Ἐνεργείας κατὰ τὸν Ἅγιον Μάρκον Ἐφέσου τὸν Εὐγενικόν, σελ. 473, ἔκδόσεις «Π.Π.Μ.», Ἀνάλεκτα Βλατάδων - 39, Θεσσαλονίκη 1983.
- «Οἱ λόγοι, οἱ ὁποῖοι ἠνάγκασαν τὸν Ἅγιον Γρηγόριον (Παλαμᾶν) νὰ προβῆ εἰς τὴν ἐπιανεμνησίαν καὶ σύνθεσιν τῆς πατερικῆς παραδόσεως, δὲν ἦσαν θεωρητικοί, ἀλλὰ σωτηριολογικοί· τὸ θέμα τῆς «διακρίσεως» ἦταν «πρόβλημα ζωῆς ἢ θανάτου, σωτηρίας ἢ ἀπωλείας τοῦ ἀνθρώπου», ἦταν «κατ’ ἐξοχὴν σωτηριολογικὸν πρόβλημα καὶ οὐχὶ ἀναζήτησις ὄντολογικῶν ὀρισμῶν τῆς θεότητος». (Μάρκου Ἀναστ. Ὁρφانوῦ, Ἡ ὑπὸ τῶν Πατέρων Ἑρμηνεία τῆς Παραδόσεως, σελ. 44, Ἀθήναι 1984)
8. Πρβλ. **Στυλιανοῦ Γ. Παπαδοπούλου**, Πατρολογία τ. Α΄, σελ. 269, Ἀθήνα 1977.
9. «Εἰ γοῦν ὁ πείρα μαθῶν», γράφει ὁ Ἱερὸς Παλαμᾶς, «μόνος οἶδε τὰς ἐνεργείας τοῦ Πνεύματος, αὐτὸς δὲ (ὁ Βαρλαάμ) πείρα οὐκ ἔγνωκε καὶ τοὺς πείρα γνόντας οὐδαμῶς παραδέχεται, τίς ἔτ’ ἀμφιγνοήσει μὴ ψευδολογίαν εἶναι πᾶσαν τὴν περὶ τῆς θεοποιῦ τοῦ Πνεύματος ἐνεργείας αὐτῷ γεγεννημένην ἀδολεσχίαν, καὶ ταῦτα κατὰ τῶν ἐν πείρα ταύτης γεγονότων ἐξηγεμένην αὐτῷ, μηδαμῶς εἰδότε μῆτε ἂ λέγει, μῆτε περὶ τίνων διαβεβαιοῦται;» «καὶ γὰρ ἐκείνων (τῶν Ἁγίων) ἐστὶ λόγος, “μόνον εἰδέναι σαφῶς τὸν πείρα μαθόντα” τὰς ἐνεργείας τοῦ Πνεύματος· ὁ δὲ τοὺς τοῦτο λέγοντας αἰρετικούς εἶναι διίσχυρίζεται».
- (Ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ, ἐνθ’ ἄνωτ., Ὑπὲρ τῶν Ἱερῶς Ἐσχυρίζοντων, 3, 3, 3, σελ. 681, στχ. 10-17, 27-29)
10. **Ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ**, ἐνθ’ ἄνωτ., Ἐπιστολὴ Α΄ Πρὸς Βαρλαάμ, § 32, σελ. 243, στχ. 10-11.
11. **Ἁγίου Ἱερωνύμου**, PL τ. 22, στλ. 475.
12. **Μ. Βασιλείου**, PG τ. 32, στλ. 392D/ Ἐπιστολὴ ΝΒ΄, Κανονικαῖς, § α΄:
- «Τὸ μὲν γὰρ Πατράσι μὴ ἀκολουθεῖν καὶ τὴν ἐκείνων φωνὴν [μὴ] κυριωτέραν τίθεσθαι τῆς ἑαυτῶν γνώμης, ἐγκλήματος ἄξιον, ὡς αὐθαδεῖας γέμον».
13. Πρβλ. **Ἁγίου Μάρκου Ἐφέσου**, PG τ. 160, στλ. 536CD/ Ἀπολογία.
14. **Ἱεράς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων**, Συνεδρίασις ΛΑ΄/4.10.2005, Ἀπόφασις α΄.